

Nr 64

Utlåtande i anledning av väckta motioner om lön vid permittering, avgångsvederlag och lön under de s. k. karensdagarna vid sjukdom.

Andra lagutskottet har till behandling förehaft två inom riksdagen väckta, till lagutskott hänvisade motioner, nr 40 i första kammaren av herrar Lager och Adolfsson samt nr 50 i andra kammaren av herr Hermansson m. fl. Motionerna har, såvitt de angår skydd mot avskedande, behandlats av utskottet i annat sammanhang.

I motionerna, vilka är likalydande, har såvitt nu är i fråga, föreslagits, att riksdagen i skrivelse till regeringen hemställer om förslag till lagstiftning respektive sådan ändring i gällande lagar och förordningar att alla anställda inom industriell och kommersiell verksamhet tillförsäkras lön vid permittering, avgångsvederlag och lön under de s. k. karensdagarna vid sjukdom.

Beträffande de skäl motionärerna åberopat till stöd för sina yrkanden får utskottet hänvisa till motionen I:40.

Lön vid permittering och avgångsvederlag

Gällande bestämmelser

Kontant hjälp vid arbetslöshet har främst ordnats enligt försäkringslinjen. Flertalet arbetstagare med större arbetslöshetsrisk är genom *arbetslöshetsförsäkringen* tillförsäkrade kontant hjälp vid arbetslöshet. Arbetslöshetsförsäkringen handhas av s. k. erkända arbetslöshetskassor, som upprättats av arbetstagarorganisationerna men står öppna för alla som arbetar inom respektive yrke. Kassornas verksamhet regleras bl. a. genom särskilda författningar, främst *förordningen den 14 december 1956 om erkända arbetslöshetskassor*. Förmånerna är dagpenning med högst 40 kronor per dag samt barntillägg. För att utfå dagpenning kräves att ett bestämt antal avgifter inbetalats samt att arbetsförmedlingen intygar att arbete ej kunnat beredas. Karenstid om fem dagar för varje försäkringsår finns föreskriven. Dessa fem dagar skall falla inom en period av högst fem veckor. I vissa fall äger kassa föreskriva längre karenstid. Den tid under vilken dagpenning må utgå är begränsad till 150 dagar under varje försäkringsår (den 1/9 ett år—31/8 påföljande år). Arbetsmarknadsstyrelsen kan dock för viss kassa eller viss klass i en kassa medge att dagpenning får utgå för högst 200

dagar under försäkringsåret. För kassor med medlemmar inom säsongbetonade yrken kan särskilda inskränkningar göras i rätten till ersättning, s. k. säsongbegränsningsregler. Arbetslöshetsförsäkringen finansieras i huvudsak genom avgifter från medlemmarna och statsbidrag.

Tidigare behandling

Vid 1963 års riksdag väcktes motioner med hemställan »att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t begär skyndsamt utredning och förslag till sådan lagstiftning att korttidspermitterade löneanställda hålles ekonomiskt skadeslösa av företagen under permitteringstiden».

Motionerna behandlades av *andra lagutskottet*, som i sitt av riksdagen godkända *utlåtande nr 23* avstyrkte motionerna under följande motivering:

Vad därefter beträffar de i motionerna I: 56 och II: 66 framställda yrkandena, som syftar till att genom lagstiftning tillerkänna anställda rätt till ersättning av arbetsgivare vid korttidspermittering, anser utskottet frågan vara av sådan beskaffenhet, att det bör överlåtas åt parterna på arbetsmarknaden att lösa densamma avtalsvägen.

Vid årets riksdag väcktes motioner, där man under hänvisning till att överenskommelse den 7 april 1964 träffats mellan Landsorganisationen och Svenska arbetsgivareföreningen om bl. a. permitteringslön och avgångsbidrag yrkade, att förordningen om erkända arbetslöshetskassor skulle utformas så att permitteringslön och avgångsbidrag kunde utgå samtidigt som försäkringstagare fick fullgöra karens samt att reglerna inte skulle ges den innebörden att nämnda ersättning blev att uppfatta som understöd av det slag som avses i 30 § 2 mom. *Andra lagutskottet* anförde i dessa frågor i sitt av riksdagen godkända *utlåtande nr 48 år 1964*:

Enligt vad utskottet inhämtat innebär det av motionärerna omtalade avtalet beträffande permitteringslön och avgångsbidrag huvudsakligen följande. I tillämpliga delar skall förordningen om erkända arbetslöshetskassor följas vid utgivandet av permitteringslön. Parterna har utgått från att arbetslöshetsförsäkringen kommer att utformas i huvudsaklig överensstämmelse med det förslag som framlagts av 1960 års arbetslöshetsförsäkringsutredning. Anpassningen till arbetslöshetsförsäkringens bestämmelser skall göras sedan riksdagen tagit ställning till dessas utformning. Permitteringslön, som skall beräknas med utgångspunkt från avtalad väntetidsersättning, skall vid permittering hel dag utgå högst tio dagar per försäkringsår till arbetstagare, som haft minst nio månaders anställning hos samme arbetsgivare de senaste två åren. Avgångsbidrag skall utgå ur en fond bildad av medel som tillskjutes av SAF:s medlemmar. Fondens ändamål skall vara att inom ramen för tillgängliga medel enligt SAF:s och LO:s gemensamma bedömande lämna bidrag till arbetare, som blivit arbetslösa på grund av driftsnedläggelse eller mera betydande driftsinskränkning vid ett företag och som uppnått högre ålder samt varit anställda vid företaget under lång tid.

I propositionerna har ej de i motionerna upptagna spörsmålen behandlats.

Enligt principerna för arbetslöshetsförsäkringen är en kassamedlem ej att anse som arbetslös så länge han uppbär lön i någon form från arbetsgivaren, oavsett om han utfört arbete eller ej. Kassaersättning kan ej utgå för sådan tid, som alltså ej heller räknas som karenstid. Så är fallet med tid för vilken kassamedlem erhåller t. ex. semesterlön, uppsägningslön och helg-lön. Regeln i 30 § 2 mom. förordningen om erkända arbetslöshetskassor innebär att en medlem, som åtnjuter fortlöpande understöd från arbetsgivaren eller annan, från arbetslöshetskassa får erhålla högst den ersättning per dag som motsvarar överförsäkringsgränsen. Denna gräns bestämes i princip så att från dagsinkomsten drages dels ett belopp motsvarande preliminär skatt, dels en åttondel av nettoinkomsten. Med sitt yrkande att permitteringslön och avgångsbidrag ej skall anses som nu nämnt understöd syftar alltså motionärerna till att medlems bidrag från arbetslöshetskassa ej skall reduceras, även om ersättningen från arbetsgivare är av den storleken att överförsäkringsgränsen överskrides.

De nya ersättningsformerna permitteringslön och avgångsbidrag kan icke utan vidare anses som lön eller fortlöpande understöd i den mening dessa begrepp användes på arbetslöshetsförsäkringens område. Beträffande avgångsbidrag utgår detta ett engångsbelopp som huvudsakligen är avsett att utgå vid driftsnedläggelse. Redan härav följer enligt utskottets mening att sådant bidrag varken kan anses som lön eller fortlöpande understöd enligt 30 § 2 mom. Utskottet vill vidare framhålla att det ligger i det allmännas intresse att uppmuntra parterna på arbetsmarknaden att vid sidan av försäkringen införa ersättningsformer, avsedda att underlätta förhållandena vid arbetslöshet, eftersom försäkringen ej ger full kompensation. Permitteringslön och avgångsbidrag bör enligt utskottets mening i princip kunna ses som en påbyggnad av den frivilliga försäkringen. Om permitteringslön och avgångsbidrag jämställs med vanlig lön, kommer det av arbetsmarknadsparterna träffade avtalet inte att innebära några väsentliga förbättringar för de försäkrade. Mot bakgrund av dessa överväganden är det enligt utskottets mening rimligt, att avgångsbidrag och permitteringslön i den mån de kan anses som en utfyllnad av förmånerna från arbetslöshetsförsäkringen inte får påverka försäkringsersättningen. Utskottet vill härvidlag framhålla vikten av en klar gränsdragning mellan de nu behandlade ersättningsformerna och andra former av ersättning från arbetsgivaren, vilka är att jämställa med lön eller understöd. Utskottets ställningstagande innebär att den omständigheten att kassaersättning och permitteringslön sammanlagt överstiger överförsäkringsgränsen inte får medföra reduktion av kassaersättningen i den mån de sammanlagda förmånerna högst uppgår till den försäkrades lön per dag före arbetslösheten. Vid denna jämförelse bör även beaktas att arbetslöshetsersättningen är skattefri.

Svenska arbetsgivareföreningen och Landsorganisationen har sedermera ingått följande överenskommelse:

1. Arbetare är berättigad till permitteringslön under förutsättning av nio månaders anställning hos samme arbetsgivare under de senaste 24 månaderna samt att han är anställd för att utföra arbete under lägst i genomsnitt 18 timmar per vecka.
Avbrott i anställning skall ej anses föreligga vid övergång till annan arbetsgivare inom samma koncern.

2. Permitteringslörens belopp beräknas med utgångspunkt från gällande kollektivavtalsregler angående väntetidsersättning eller motsvarande regler angående betalning till arbetare som står till arbetsgivarens förfogande utan att beredas arbete. Saknas regler av detta slag i gällande kollektivavtal skall parterna träffa överenskommelse härom.
3. a) Permitteringslön utgår under högst 10 dagar per försäkringsår.
b) För försäkrad arbetare med upparbetad försäkringsrätt utgår permitteringslön för dag som infaller före dag då ersättning från erkänd arbetslöshetskassa tidigast kan utgå. Sådan arbetare har att uppvisa intyg från kassan utvisande att kassaersättning icke kunnat utgå för sådana dagar för vilka permitteringslön kan komma i fråga.
c) För försäkrad arbetare, som icke har upparbetad försäkringsrätt, utgår permitteringslön intill 10 dagar per försäkringsår. Sådan arbetare har att uppvisa intyg från kassan utvisande att kassaersättning icke kunnat utgå under dessa dagar samt intyg att han sökt arbete.
d) För annan arbetare utgår permitteringslön för dag som infaller före dag då ersättning från kassan tidigast skulle ha kunnat utgå, därest han haft upparbetad försäkringsrätt. Sådan arbetare har att avge skriftlig försäkran om vilka dagar han varit arbetslös sedan försäkringsårets början samt intyg att han sökt arbete.

Lön under de s. k. karensdagarna

G ä l l a n d e b e s t ä m m e l s e r m. m.

Enligt *lagen om allmän försäkring* utgår ej sjukpenning under *karenstiden*, d. v. s. de tre första dagarna av varje sjukperiod, den dag då sjukdomsfallet inträffade inräknad.

Lagen om allmän försäkring har samordnats med *yrkesskadeförsäkringslagen*. Samordningen innebär att personer, som är både sjukförsäkrade och obligatoriskt yrkesskadeförsäkrade, vid yrkesskada får ersättning från yrkesskadeförsäkringen först sedan viss tid, den s. k. samordningstiden, gått till ända. Samordningstiden omfattar som regel tiden till och med nittionde dagen efter den då skadan inträffade. Under denna tid utgår i allmänhet ersättning från allmän försäkringskassa enligt samma grunder som vid annan sjukdom. Om yrkesskada skulle drabba någon som ej är berättigad till sjukpenning från allmän försäkringskassa, utgives som regel i stället ersättning enligt yrkesskadeförsäkringslagen med samma belopp som eljest skulle ha uppburits.

Enligt den äldre lagstiftningen gällde i fråga om försäkringsförmånerna vid olycksfall i arbetet eller yrkessjukdom bl. a. att om sjukdom uppkommit, som varat mer än två dagar efter dagen för olycksfallet resp. dagen för yrkessjukdomens yppande, sjukpenning utgavs fr. o. m. dagen efter olycksfallsdagen resp. yppandedagen så länge sjukdomen förorsa-

kade förlust av arbetsförmågan eller nedsättning av densamma med minst en fjärdedel.

Tidigare behandling

Frågor om karenstid vid yrkesskada och vid arbetsförmåga på grund av annan sjukdom har varit föremål för riksdagens behandling vid ett flertal tillfällen. I den mån redogörelse härför icke lämnas i det följande hänvisas till utskottets utlåtanden nr 56 år 1956 och nr 30 år 1961.

I *motionerna I: 5* och *II: 8* vid *1956 års riksdag* föreslogs ändrade bestämmelser i fråga om beräkning av karenstid. Tre olika lösningar diskuterades i motionerna. Det första alternativet gick ut på att minska karensdagarnas antal eller helt slopa karensdagarna. Det andra innebar tillämpning av förmånligare regler vid olycksfalls- och yrkesskador. Enligt det tredje alternativet slutligen skulle genom lagstiftning vederbörande arbetsgivare förpliktas att betala sjukpenning för karensdagarna under samordningstiden.

Andra lagutskottet yttrade i *utlåtande nr 56 år 1956* i anledning av motionerna bl. a.

Utskottet hyser alltjämt den uppfattningen att det av bl. a. ekonomiska skäl icke torde finnas anledning att nu genomföra en allmän minskning av karensdagarnas antal inom sjukförsäkringslagstiftningen. När det gäller att bedöma konsekvenserna för de yrkesskadeförsäkrade av samordningen mellan sjuk- och yrkesskadeförsäkringarna bör man enligt utskottets mening beakta, att samordningen för de yrkesskadade inneburit vissa betydelsefulla förbättringar i förhållande till vad som gällde enligt den tidigare lagstiftningen på området. Det är emellertid ofrånkomligt att den minskning av försäkringsförmånerna för de yrkesskadade, som karenstidens utformning medfört, i vissa fall kan bli ganska kännbar. För utskottet står klart att det är en ytterst svårlöst fråga att, med bibehållande av den för sjuk- och yrkesskadeförsäkringarna grundläggande samordningsprincipen, härutinnan åstadkomma en förbättring av de yrkesskadades försäkringsförmåner. Att samordningen ur skilda synpunkter är förenad med så stora fördelar att den i princip bör behållas är enligt utskottets mening ställt utom allt tvivel. Önskvärdheten av att på förevarande område en förbättring av de yrkesskadades förmåner kommer till stånd torde emellertid motivera att frågan om möjligheterna härtill, inom ramen för en bibehållen samordning i stort, göres till föremål för undersökning. Utskottet vill därför föreslå att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer, att Kungl. Maj:t ville låta utreda möjligheterna till förkortning eller slopande av karenstiden vid yrkesskada i enlighet med det ovan anförda.

I skrivelse nr 417 år 1956 hemställde *riksdagen* i enlighet med utskottets utlåtande. Skrivelsen slutbehandlades av Kungl. Maj:t genom *proposition nr 90 år 1962*.

I *1958 års socialförsäkringskommittés* betänkande *Förtidspensionering*

och sjukpenningförsäkring m. m., avgivet år 1961 (SOU 1961: 29), anfördes bl. a.

I en av chefen för socialdepartementet till kommittén den 25 oktober 1960 överlämnad skrivelse från Svenska byggnadsarbetareförbundet har detta — under åberopande av att karensdagarna innebär ett så allvarligt ekonomiskt avbräck för den som exempelvis råkar ut för olycksfall i arbetet — hemställt att frågan om förutsättningarna för ett slopande av karensdagarna blir föremål för utredning från socialförsäkringskommitténs sida. Förbundet framhåller emellertid att ett borttagande av karenstiden enbart för vissa kategorier sjuka, t. ex. yrkesskadade, framstår som en föga lyckad lösning.

Svenska gjutareförbundet har i en till socialförsäkringskommittén den 10 november 1960 avlåten skrivelse framställt önskemål om att karensdagarna avskaffas men att, om kostnadsskäl utgjorde hinder härför, en spärr för erhållande av sjukpenning för karensdagarna sattes vid högre dagantal, t. ex. så att den som vore berättigad till sjuk- eller yrkesskadeersättning för fem eller sju dagar därjämte skulle erhålla ersättning för karensdagarna. Förbundet betecknade en kategoriklyvning mellan sjukdom och olycksfall som olämplig av flera skäl.

I en av chefen för socialdepartementet till kommittén den 4 februari 1961 överlämnad skrivelse från Svenska fabriksarbetareförbundet har — under påpekande av den försämring av förmånerna som genom samordningen uppkommit vid yrkesskada genom övergång från den tidigare villkorliga karenstiden till sjukförsäkringens ovillkorliga karenstid — hemställts att den av riksdagen begärda utredningen i denna fråga måtte företagas.

Framför allt av ekonomiska skäl anser sig kommittén inte kunna tillstyrka att karenstiden inom sjukförsäkringen slopas eller förkortas.

Kommittén kan inte heller förorda att man — såsom Svenska gjutareförbundet ifrågasatt — inom sjukförsäkringen ändrar karenstiden från att vara ovillkorlig till att vara villkorlig. En villkorlig utformning av karenstidsbestämmelsen leder erfarenhetsmässigt till att sjukskrivningstiderna tenderar att förlängas så att villkoret för att sjukpenning skall utgå under karensdagarna blir uppfyllt, även då så lång sjukskrivningstid inte av omständigheterna är påkallad.

Samordningen mellan sjukförsäkringen och yrkesskadeförsäkringen har tvevelsutän medfört vissa försämringar för de yrkesskadade i förhållande till vad som gällde enligt tidigare bestämmelser. Man hör emellertid beakta att samordningen införts i samband med totalt sett väsentliga förbättringar av försäkringsförmånerna. Ett slopande av karenstiden vid yrkesskada eller införande av olika karenstider vid yrkesskada och vid annan sjukdom skulle medföra att fördelarna av samordningen mellan sjukförsäkringen och yrkesskadeförsäkringen i väsentlig mån eliminerades. Om olika karenstidsbestämmelser skulle gälla inom sjukförsäkringen för yrkesskador och för andra sjukdomar, bleve det nämligen nödvändigt att i de fall då framställning om sjukhjälp avsåg yrkesskada omedelbart verkställa prövning av frågan om riktigheten härav. Utrednings- och prövningssvårigheter skulle mången gång föreligga. Tidsutdräkt med utbetalning av sjukhjälp skulle därvid inträda. Ett mycket stort antal tvister skulle uppkomma. Måhända bleve det nödvändigt att i vissa hänseenden begränsa yrkesskadebegreppet.

Kommittén kan med hänsyn till det anförda inte förorda särskilda karenstidsbestämmelser för yrkesskadefall.

I Kungl. Maj:ts *proposition nr 90 år 1962* med förslag till lag om allmän försäkring, m. m., godtog *föredragande departementschefen, statsrådet Nilsson*, de åsikter rörande bestämmelserna om karenstid som socialförsäkringskommittén givit uttryck för. Några ändringar i dessa avseenden föreslogs således ej i propositionen.

Propositionen behandlades av *andra lagutskottet*, som i sitt *utlåtande nr 27* anförde bl. a.

En ofta behandlad fråga rörande samordningen mellan sjuk- och yrkesskadeförsäkringarna gäller karenstiden vid yrkesskada. Den samordning som år 1955 genomfördes mellan de båda försäkringarna gick ut på att de yrkesskadeförsäkrade under den första tiden efter yrkesskadefallet — som regel under 90 dagar — skulle erhålla sina förmåner från sjukförsäkringen enligt reglerna i SFL. Därigenom kom sjukförsäkringens karenstid om tre dagar att gälla även för de yrkesskadeförsäkrade, vilket för dem innebar en försämring i förmånerna. Samordningen medförde emellertid stora fördelar, bl. a. därigenom att det i ett stort antal fall inte längre blev erforderligt att avgöra, huruvida ett sjukdomstillstånd härrörde från yrkesskada eller ej. Vid ett flertal tillfällen har det väckts förslag om att slopa karenstiden vid yrkesskada, men dessa förslag har hittills inte lett till resultat. Motiveringen har därvid genomgående varit, att ett slopande av karenstiden enbart för de yrkesskadade i väsentlig mån skulle eliminera fördelarna med samordningen. Senast har frågan prövats av socialförsäkringskommittén, som också kommit till slutsatsen att nuvarande regler bör bestå. Till denna uppfattning har även departementschefen anslutit sig.

I *motionerna I: 632* och *II: 760* yrkas att karenstiden, såvitt gäller yrkesskada, måtte slopas. Utskottet delar emellertid den uppfattning, som vid ett flertal tillfällen kommit till uttryck i denna fråga, och kan följaktligen inte tillstyrka motionerna.

Ett förslag, som skulle tillgodose även önskemålet i de nyssnämnda motionerna, framlägges i *motionen II: 610* och *motionen II: 762*, där det yrkas att regeln om karenstid inom sjukförsäkringen skall slopas. Detta förslag skulle uppenbarligen medföra en betydande kostnadsökning för sjukförsäkringen, en kostnadsökning som till stor del fick bekostas av de försäkrade själva genom höjda sjukförsäkringsavgifter. Utskottet avstyrker därför dessa motionsyrkanden.

Riksdagen godkände vad utskottet anförde i frågan.

I motion II: 330 vid 1963 års riksdag föreslogs, »att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer om förslag till ändring av sjukförsäkringslagens bestämmelser om karenstiden, så att sjukpenning utgår från första dagen vid sjukdom, som varar i 3 dagar eller längre samt att karenstiden helt slopas i fråga om olycksfall».

Andra lagutskottet yttrade i sitt av riksdagen godkända *utlåtande nr 10 år 1963* i anledning av motionen bl. a.

Utskottet anser det fortfarande icke möjligt att införa särskilda bestämmelser beträffande karenstiden vid yrkesskada eller sjukdom i anledning av olycksfall. En sådan särreglering skulle medföra svårbemästrade problem utan motsvarande fördelar. Utskottet avstyrker alltså motionen i denna del.

Ett slopande av karenstiden över huvud eller införandet av en villkorlig karenstid skulle kunna leda till en ökning av antalet sjukskrivningar eller en förlängning av sjukskrivningstiderna på sätt socialförsäkringskommittén befarat. En sådan utveckling skulle innebära väsentligt höjda avgifter för de försäkrade och därjämte en försening av utbyggnaden av andra och betydelsefullare delar av sjukförsäkringen. Sådana följder av en reform enligt motionärernas önskemål anser utskottet sig icke kunna acceptera och avstyrker därför motionen även i denna del.

Utskottet

I förevarande motioner har, såvitt nu är i fråga, framställts yrkande som syftar till att genom lagstiftning reglera spörsmålen om permitteringslön, avgångsvederlag och lön under de s. k. karensdagarna. Enligt motionärerna skulle vederbörande arbetsgivare betala sjukpenning för karensdagarna. Motionsyrkandena har framställts under förutsättning av att Landsorganisationens krav i nämnda frågor under årets avtalsförhandlingar med Svenska arbetsgivareföreningen icke skulle tillgodoses. Vid förhandlingarna har överenskommelse ingåtts beträffande permitteringslön och avgångsvederlag av i huvudsak följande innehåll. Permitteringslön skall vid permittering hel dag utgå högst tio dagar per försäkringsår till arbetstagar, som haft minst nio månaders anställning hos samme arbetsgivare de senaste två åren. Den skall utges för dag då ersättning från erkänd arbetslöshetskassa icke uppbäres. Avgångsbidrag skall utgå ur en fond bildad av medel som tillskjutes av SAF:s medlemmar. Fondens ändamål skall vara att inom ramen för tillgängliga medel enligt SAF:s och LO:s gemensamma bedömande lämna bidrag till arbetare, som blivit arbetslösa på grund av driftsnedläggelse eller mera betydande driftsinskränkning vid ett företag och som uppnått högre ålder samt varit anställda vid företaget under lång tid.

Vid årets avtalsförhandlingar har således överenskommelse nåtts mellan parterna i vissa av de frågor som aktualiserats i motionerna. Eftersom utvecklingen visar hän mot att arbetsmarknadens parter i allt större utsträckning löser viktiga problem genom frivilliga överenskommelser torde det kunna förväntas att avtal skall kunna träffas även i fråga om lön under

karensdagarna. Enligt utskottets mening bör lagstiftning inte övervägas såvida det inte visar sig omöjligt att avtalsvägen nå en godtagbar lösning.

På grund av det anförda får utskottet därför hemställa,

att förevarande motioner, I:40 och II:50, såvitt angår permitteringslön, avgångsvederlag och lön under de s. k. karensdagarna vid sjukdom, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 10 november 1964

På andra lagutskottets vägnar:

AXEL STRAND

Vid detta ärendes behandling har närvarit

från f ö r s t a kammaren: herrar Strand, Axel Svensson, fru Carlqvist, herrar Lars Larsson, Eric Carlsson, Hübinette och Kilsmo;

från a n d r a kammaren: herr Rimmerfors, fru Ekendahl, herrar Bengtsson i Varberg, Fredriksson, fru Svensson, herrar Gustavsson i Alvesta, Carlsson i Huskvarna och Ringaby.